

[Kirkeministeren.]

hed og byder på mange begunstigelser overfor menighedsrådene. Vi kan gennemføre dette lovforslag med rolig samvittighed, vi træder ikke i nogen måde kirkens interesser for nær.

Der er vide kredse i Nordslesvig — det viser den seneste tids debat om disse emner, det viser artikler, det viser taler —, der står parat til at gå igang med det vældige arbejde, der venter dernede; disse betydelige opgaver, der netop kommer de svageste egne i Sønderjylland tilgode. Disse kredse står parat til at gå i gang med dette arbejde til styrkelse af de svageste punkter i den front, vi har der. Det arbejde kan vi styrke ved at vedtage dette lovforslag, og det vil jeg meget anbefale.

Ordføreren (Alfred Kristensen): Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, når det ærede medlem hr. Bjerre siger, han ikke kan forstå, at et flertal vil trumfe denne lov igennem. Jeg synes heller ikke, det kan være rigtigt, at det ærede medlem i dag gentager sit spørgsmål fra første behandling: om præstegårdsjorderne har været en hindring for jordfordelingen og udstykningen, samtidig med, at det ærede medlems navn står under betænkningen, i hvilken der står, at de har været og er en hindring. Jeg synes, det er noget ejendommeligt at fremstille sagen på den måde. En påstand bliver som bekendt ikke mere rigtig, fordi den gentages, selvom det sker med et par måneders mellemrum.

Hvis der skal være tale om at trumfe noget igennem, må jeg måske med et par korte bemærkninger henvise til, hvad der skete for 27 år siden, da loven om indførelse af danske kirkelovgivning i Sønderjylland blev gennemført. Det var daværende kirkeminister J. C. Christensen, som fremsatte lovforslaget, og han fremsatte det uden en § 2. Lovforslaget lød dengang kort og godt på indførelse i de sønderjyske landsdele af lov af 4. oktober 1919 om afhændelse af de til præsteembeder henlagte jorder til oprettelse af husmandsbrug — punktum! Således lød lovforslaget, da det blev fremsat her på rigsdagen, og efter at J. C. Christensen dengang vedrørende menighedsrådsloven og et par andre love havde talt i ca. halvanden time i folketinget om disse problemer, ofrede han nøjagtig halvandet minut på omtalen af dette spørgsmål. Formentlig fordi han betragtede det som en selvfølge, at også Sønderjylland skulle have gennemført denne almindelige og for Danmark i sin helhed gældende lovgivning.

Nu fremfører det ærede medlem hr. Krarup en artikel, som tidligere medlem af dette høje ting Hans Jepsen Christensen er fremkommet med i dagspressen. Forsåvidt forstå jeg godt Hans Jepsen Christensen. Såvidt jeg kan efterspore, er der ingen tvivl om, at § 2 blev indført i loven på hans foranledning. Men vi har jo set, at tiden på andre områder er løbet fra Hans Jepsen Christensen, og det er ikke umuligt, at den også har gjort det her. Hans udtalelser er ikke overbevisende for mig.

Hvad angår ejendomsretten, må jeg måske have lov til at pege på en enkelt ting, der også er historie allerede nu, nemlig at da loven af 1922 blev gennemført, og man her i tinget havde draget i tvivl, hvorvidt den sønderjyske kirkes ejendomsret var af særlig karakter, blev sammenslutningen af menighedsrådsmedlemmer i Sønderjylland oprettet, og det skete bl. a. med det punkt på programmet: undersøgelse af dette forhold. Først i 1923 indhentede man et juridisk responsum, som gik ud på, hvad vi efterhånden allesammen er klar over, at der var udstedt skøder til præsteembederne i Sønderjylland, hvilket der ikke var i den øvrige del af kongeriget. Disse skøder var udstedt i årene umiddelbart efter, at grundloven var vedtaget i Danmark. På et tidspunkt, hvor hertugen dernede ønskede at sætte Slesvig-Holsten op imod Danmark, udstedte man skøder, og hvorfor? Vi har tidligere set, at man kunne ønske at drage fordel af at have kirken på sin side. Jeg gad dog se, om man fra nogen side kunne ønske at prøve et sagsanlæg og få alt dette draget frem påny? Jeg tror, vi tjener denne sag bedst ved at vedtage lovforslaget med de af kirkeministeren stillede ændringsforslag.

Bjerre: Når jeg tillod mig at bruge vendingen om de forsømte muligheder, drejede det sig ikke om den rent tekniske side, men om de forsømte muligheder for at opnå enighed om dette lovforslag. Jeg talte ikke om fortiden, men om hvorvidt der måtte være forsømt noget i retning af jordfordeling o. s. v., og derfor må bemærkningerne i den anledning falde bort. Den højtærede kirkeminister sagde, at der var udvist fanatisme i anledning af dette lovforslag. Ja, det var også det, jeg gav udtryk for. Jeg beklagede, at man ikke gennem en rolig og fornuftig overvejelse kunne nå det, som vi allesammen ønsker: at der kom en løsning på bredere basis.

Der er blevet raillet over de bemærkninger, jeg har fremsat, samtidig med at jeg